

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 10. mal. travna 1891.

List 15.

Jezus s križa

grešniku, ki še ni velikonočne spovedi opravił.

Glej, ves sem tvoj — ne beži ne od tódi!
Solzé igrajo svetle ti v očéh;
Trenotek še postoj, pri meni bodi,
Zaupaj, izpovej storjeni greh!
Glej, ves sem tvoj, to pričajo ti rane,
Ki meni, ki te ljubim, so zavdane. —

V ljubezni, glej, rokó so razprosterte,
Pribite so na križ v prevroč objem;
Na križ nogó še moje so operte,
Oj, pridi grešnik, pridi bliže sem!
V ljubezni vroči hočem te objeti,
Usmiljenje s teboj, moj brat, imeti!

Bolest mi truplo grozna razorava,
To moje storil je ljubezni plam;
V poljub prevroč mi nagnjena je glava,
Pristopi, sprejmi sladki sprave znam!
V odperto serce hiti se zateči,
In vgasnil ogenj bode vest moreči.

Povej, kam hočeš revež se podati —
Iskati si lečila — kje in kod? —
Za té življenje zvolil sem na križu dati:
Mar nisi moj — in ne jaz tvoj Gospod? —
Poglej, kar rana vsaka ti obeta:
Ljubezen večna — moja je osveta! —

Povzdignjen sem, prubit na lesu križa,
Pet ran — studencev sreče prave pet
Odpertih je, da vsak, ki se približa
V naročje moje — smerti bo otet:
I záte hotel sem tvoj Bog terpeti,
Zlih spón pregrešnih s križem te otéli.

Tak pridi sem na Serce kervaveče,
Ki le po tebi vroče hrepeni; —
Pozabljene so rane preskeleče,

V tolažbo teče z njih rešilna kri;
V ljubezni večni hočem Te objeti —
Da le odločiš se za-mé živeti!

Glej, ves sem tvoj — v nezmernih bolečinah
Tolažbe ne za sé — je iščem le za té
Da z mano svoj dan v rajskih visočinah
Živiš, odperl ti svoje sem Sercé!
O daj se grešnik revni omečiti,
Prepozno zna, prepozno kedaj biti! —

Da, ves sem tvoj — ne dvomi, da te ljubim.
Sprejeti te želim v svoj naročaj —
Skrivnostno, bližaj se, da te poljubim, —
Ljubimec zvesti bodi mi od zdaj!
Lastnina ti če hočeš biti moja,
Jaz mir bom, večna slast in sreča tvoja.

S. M. Bonavent.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

III. Edinost prave vere.

44.

Kerščanska vera ni nikakor neka izumljena resnica, ktera bi se smela razsojevati pred sodnico uma, temuč je resnica zgodovinska, do ktere imajo le svedoštva, pričé razsodno pravo. Kaj je po pravem ta vera tudi družega, ko zbira nebeških naukov, ktere so oznanovali ljudem služabniki živega Boga, in ktere je po njegovi volji razodeval in učil sam Sin Božji, spremljan od 12 svedokov, pričé. Vsled te dogodbe je torej razodenje božje, hočeš-nočeš, neoveržljiv dokaz za resničnost te vere. Na to božje svedoštvo se imamo tedaj tudi opirati in ne časa tratiti s praznim tuhtanjem, ktero nikakor ni na svojem mestu, kadar gre za dogodbe. Zato se vpraša:

Je li Bog k ljudem govoril? ako je Bog k ljudem govoril, so kristjani zmagali: kajti na to božjo besedo so postavili svojo cerkev. To si razvidimo v nasledju.

IV. Poglavje.

O r a z o d e n j i.

1.

Boga, ki je začetnik in konec vseh reči, zamore sicer človeški um s svojo naravno lučjo gotovo spoznavati iz stvarjenih reči: „kajti kar je nevidnega na njem, se že od stvarjenja sveta po tem, kar je stvarjenega, spoznava in vidi, tudi njegova večna moč ino božestvo, tako da nimajo izgovora.“ (Rim. 1, 20.) Vendar pa je Bog blagovolil še po drugi in sicer nadnaravni poti človeštvu razodevati sebe in večne sklepe svoje volje, kakor uči sv. Pavelj: „Velikokrat in različno je nekaj Bog govoril očakom po prerokih, poslednje dni govoril nam je po svojem Sinu.“ (Hebr. 1, 1.)

2.

Temu razodetju gre hvala, da zmore človeški um tudi v svojem sedanjem stanju brez ovire in pomote pregotovo spoznati to, kar mu je vedeti o božjih rečeh. Razodenje kaže, kako je Bog v svoji neskončni dobroti človeku nadnaraven konec odmeril, namreč, da se vdeležuje njegove božje dobrotnosti, ktera se umu ne da razumeti. Kajti „oko ni videlo, uho ni slišalo, in v serce človekovo ni prišlo, kar je Bog pripravil tem, kateri ga ljubijo.“ (1. Kor. 2, 9.) To razodetje se hrani v pisani in v nepisani besedi božji, to je, v svetem pismu in v izročilu.

3.

Zastran razodetja nas uči sv. Cerkev v zadnjem Vatikanskem zboru: „Kdor reče, da se edini in pravi Bog, naš Stvarnik in Gospod, ne da potem, kar je stvarjenega, z naravno lučjo našega uma gotovo spoznati: kdor reče, da je nemogoče ali brez prida, da bi božje razodenje človeka podučilo o Bogu in o časti njemu dolžni: kdor reče, da nas Bog ne more povzdigniti k spoznavi in popolnosti, ktera bi presegala naravno popolnost, temuč da more in mora človek do vsega pravega in dobrega priti in dospeti, kedar vedno napreduje sam po sebi: kdor ne pripozna vseh knjig sv. pisma in vseh njihovih delov, kakor jih sv. Cerkev, Tridentinski zbor našteva za svete, ali taji, da so od Boga navdihnjene: bodi izobčen.“

1.

Razodenje so nauki, ktere je sam Bog človeštvu oznanil po zunanje in očitno, da nam

razjasnuje naravno postavo in določuje naravna pravila. Z razodetimi nauki nam tudi nalaga čeznaravne dolžnosti in priobčuje čeznaravno pomoč, da jih moremo spolnovati: veleva verovati nerazumljive ali večne resnice, postavim, enega Boga v treh osebah, ali podane pozitivne — postavim, večlovečenje božje Besede, vstanje umerlih itd., resnice, katerim se mora spoštljivo uklanjati duh in serce človeško, ker so postavljene na resničnost samega Boga, kateri jih je razodel.

(Dalje nast.)

Le naprej!

V nekem Vestfaliskem mestu, v katerem je stanovalo več protestantov kakor katoličanov, so okoli leta šestdesetega oo. jezuiti sv. misijon obhajali. Prihrumi pa že prvi večer velika tolpa možakov pred hišo, v kateri so se bili vstanovili trije misijonarji, in eden izmed teh prirogovili v sobo, v kateri je stanoval eden očetov in zareži nad njim: „Kaj imate pri nas opraviti? Ali hočete tudi tukaj luč čistega evangelija spremeniti v naj črnejši temo in trositi strupeno seme nemira? Nismo vas klicali in vas ne potrebujemo! Le proč od tod! Če se precej ne vernet v peklenko gnjezdo, iz katerega ste prilezli, bo slabo z vami? To vam poročam v imenu tisučerih, kateri isto mislijo kakor jaz.“

Pater je v začetku ostermel nad tem čudnim pozdravljenjem; vendar ni zgubil serca ter ga mirno poslušal; in ko je ta mislil, da je patra že zmagal in je torej obmolknil, rekel ni družega z glavo prikimaje ko: „Naprej!“

„Kako?“ vpil je „zastopnik tisuč ljudi“: „Ali še ne skezate? Tedaj vam bom naštel vaše grehe. Kar koli slabega in zaveržljivega se je kedaj godilo na vzhodu in zahodu, na severu in jugu, na kneževskih dvorih in po meščanskih hišah: to ste vi jezuitje povzročili s svojim modrasovim očesom in s svojo preklicano roko. Vi ne mislite na družega, razun da vse dežele in narode spravite pod jarem antikristov! Toda le počakajte! V pretečenem stoletji so kralji in vlade nad vami palice lomile: zdaj vas pa bo doraslo ljudstvo k smerti obsodilo!“

Po tej drugi besedi moral se je govornik odsopsti. Pater pa je le zopet prikimal z glavo in rekel, kakor poprej: „Naprej!“ Napadnik zamogel je le še na pol razumljive besede od „mraka in noči“ jecljati, toda pater silil ga je neprizanašljivo: „Naprej, naprej!“ Poslednjič prijel je zmaganeza govornika za ramo, rekoč: „Vaše serce morebiti ni tako hudobno: vendar ni na pravem mestu. Moram vas malo potresti,

da serce pride zopet na pravo mesto.“ Potem pater odpre vrata in jezuitovski sovražnik kakor polit kuže osramoten peté odnese.

Ko je bil misijon dokončan, in so se očetje k odhodu pripravljali, srečal je pater nekoga, ki ga je poznal in smeje se ga nagovoril: „Oj, ste vi? Res, od začetka tekla je reka vaše zgovornosti jako hitro; toda nato se je jela močno ustavljati. Vi gotovo zdaj pridete popravljat, kar ste takrat pozabili? No, še nekaj trenutkov časa imam, tedaj: „Naprej!“

Tako nagovorjenemu prišle so solze v oči; prosil je skesano za zamiro zarad svoje silne neobtesanosti, ter nato rekel: „Ko sem unkrat zapustil vašo sobo, bil sem ves poparjen in v zadregi; bežal sem mimo ljudske tolpe, ne da ljudem povedal, kako sem opravil. Po noči šumele so mi vaše besede neprenehoma po ušesih: „Vaše serce ni hudobno; vendar ni na pravem mestu; moram vas malo stresti, da pride zopet na pravo mesto.“ Drugi dan derznil sem se iti k pridigi in tudi pozneje sem bil pri pridigah. Te so me tako pretresle, da je moje serce, kakor menim, res prišlo na pravo mesto. Oglasil sem se že pri g. župniku ter hočem po vsaki ceni postati katoličan.“ — „Le naprej, ljubi prijatelj!“ djal je zopet pater: ali zdaj z milejšim glasom. „Srečno doveršite, kar ste pričeli!“ Mož je postal potem res sin katol. Cerkve, s tem pa tudi srečen in zadovoljen. („Kath. Wahrheitsfreund“ št. 9. 1891.)

Govor velikega prednika francišanskega reda, dne 25. oktobra 1890 v samostanu sv. arhangelja Mihaela pri Asisu, ko so se ondi slovesno podelile učeniške diplome nekterim franciškanom.

(Dalje.)

In to bodejo sterili učeniški zlasti v svojih razpravah, govorih in družih učiteljskih opravilih, ako bodo ponižnega duha, volje in serca, ako bodejo imeli vedno pred očmi, da ničesar ne vedo, razun kar so se od družih naučili, zlasti pa, da se ne smejo radi svoje učenosti ali nadarjenosti prevzeti, ako hočejo Bogu dopasti, katerega je vse, kar bode kateri dobrega imel na sebi, niti naj se kdo demneva, boljšega od družih, da ne bode kje morebiti toliko manjši pred Bogom kateri vé, kaj je na človeku. (Gl: „Hoja za Kristusom“, knjiga I., 7. pogl.)

Sedemstoletna zgodovina francišanskega naj vam, cenjeni učeniški, dopové, kako ponižni so bili presloveci oni učenjaki našega reda, ki so z akademij-skih stolice razširjali čudovito svetlobo nad vsemi strokami znanosti, ter so nam zapustili predragoceno zakladnico učenosti in pobožnosti v neštevilnih knji-

gah, katere se bodejo vse čase občudovale. Jeli bil morebiti kdo modrejši od sv. Bonaventura, od Aleksandra Halleškega, Riharda Mediavillskega, Janeza de Rupella, Rogerija Bakona, Gvilelma Varrona, Rajmunda Lullija? Kdo je bil močnejši, kdo bistroumnejši memo Joana Skota, da molčim o vseh družih brezštevilnih? In vsi ti bili so prav ponižni, vedoč, da so prejeli luč učenosti od zgoraj in da je ponižno spoznanje samega sebe gotovejša pot k Bogu, kakor pa globoko prevdarjanje znanosti. Kajti ponižnost je kakor podlaga znanstvene popolnosti. Zatorej, kolikor ponižnejši je človek sam, toliko modrejši tudi je.

O večkrat imenovanem serafiškem učeniku smo brali, da je vedno z največjo spoštljivostjo hodil za svojim učenikom Haleškim, katerega zove očeta in čegar duha in misli se je vedno deržal, ker bil je velike veljave v šolah. In kdo ne občuduje Ivana Skota, ki se je še mnogo bolj odlikoval s ponižnostjo in skromnostjo, kakor pa z bistroumnostjo in učenostjo? In kaj naj rečem o ostalih neštevilnih v resnici učenih, v resnici modrih? Dejal bodem, da so dospeli do verhunca znanstvene popolnosti, in da so bili in so še sedaj svetu v občudovanje, ker so bili ponižni, dobro vedoč, da se jih je že mnogo zgubilo po prazni učenosti, ki ni od Boga ter tudi ne pelje k Bogu; dobro vedoč, da se pogostoma zgubé v svojih domišljajah oni, ki hočejo raji biti slavni kakor pa ponižni; dobro vedoč, da v istini velik je on, ki se čuti majhnega in kateremu verhunec vseh časti nič mari ni. (Dalje na l.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Petnajsto letno poročilo Vincencijske družbe v Ljubljani za leto 1890.

I. Centralni svet.

Vže l. l. je bilo v letnem poročilu omenjeno, da je slavni verhovni opravični svet na Dunaji povzdignil opravični svet Ljubljanske družbe sv. Vincencija za centralni svet te družbe za vojvodino Kranjsko in imenoval milgsp. prošta dr. Ant. Jarca za predsednika. S tem naj bi se olajšala vstanovitev novih družb za Kranjsko, druga naj bi se drugi približala in vzajemno podpirala in vsled vpeljave verhovnega vodstva naj bi se pravi duh po posameznih konferencah zbujal in oživiljal. Slavni občni svet v Parizu, najviša oblast Vincencijske družbe, je poterdil 21. julija 1890 na novo osnovani centralni svet in mu poslal dotično diplomu, ki je v društvenem prostoru pod okvirom. Vstanovni praznik pa je 8. septembra; v ta dan morejo dobiti udje Vincenjske družbe popolnoma odpustek.

Centralni svet ima pod sabo v Ljubljani občne konferenci, vzgojevalne in dobrodelne zavode, potem pa konferenco v Teržiči, ki se je začela veselo razcvitati l. 1889. So pa še nekateri kraji, v katerih bi bilo zelo želeti takih konferenc, tudi njih vstanovitev ne bila bi odveč težavna, da bi se le nekateri rodoljubi, katere oživlja pravi duh kerščanskega usmiljenja, hoteli postaviti na čelo takim početjem. Ker si družba ceni za svojo dolžnost, pomagati povsod, kjer se kaže potreba, ni mogla s hladnim srcem

gledati revščine in pomanjkanja, ki je zadela letos našo ubogo Dolenjsko, zlasti prebivalce v Radovici in Brezovem dolu, tedaj je družbeno vodstvo prosilo z oklicem do Ljubljanskih prebivalcev milodarov. Mila prošnja je našla odmev pri blagih srcih; od nabranih darov se je poslalo prebivalcem imenovanih vasi, kakor tudi onim v Radlek in v Danje mnogo obleke in posteljne oprave in v denarjih 239 gl. Tudi med sabo je nabrala Vincencijeva družba za imenovane pogorelce in za misijonsko hišo v Kočevju lepo svoto, ki se je oddala na dotičnem mestu.

Člani središnjega sveta so gg: Dr. Anton Jarc, družbeni predsednik, Friderik Lašan pl. Solstein, podpredsednik. Predsedniki in podpredsedniki imenovanih treh konferenc. Prof. Jožef Smrekar, tajnik. Prof. Anton Zupančič, blagajnik. Dr. France Lampe, ravnatelj v Marijanišči. Matej Močnik, vpokojen učitelj.

Prihodkov je imel ta oddelek 288 gl.; stroškov pa 195 gl. (Dalje nasl.)

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Gredé iz Rima proti domu sva prišla 7. oktobra v mesto Terni in obiskala cerkev, v kateri je mnogo svetih telés* in ostankov mučencev in svetnikov Božjih. Po divje-romantični dolini med srednjim apeninskim gorovjem cesta derži kvišku tako, da noge skoro ne zapazijo vzviševanja poti. Pozno v noč sva došla v gorsko sedlo in ondi prenočevala. Počitka ni bilo mnogo; vedno so prihajali in odhajali tovorniki s težko obloženimi osli in mulami, uboge živali so bile tako otovorjene, da so jim rebra pokala, in trebuh so imele od straní jako skupaj stisnjen. O revna, nedolžna žival, kako te neusmiljeni ljudje terpinčijo. Človek, kristjan! zakaj terpinčiš žival in zakaj pa sam voljno ne terpinčiš težáv in nadlog tega življenja? Nosi voljno križ za Kristusom, sej imaš neumerljivo dušo in za plačilo upanje boljšega življenja po smerti telesa. „Verujem v vstajenje života in v večno življenje.“ Ne pogubi duše in telesa! Delaj pokoro z bridkostmi tega življenja, — nedolžne živali pa nikar ne muči, nepreobkladaaj, ne pretéčaj; od tega boš moral odgovor dajati pri sodbi!

8. oktobra gredé navzgor prišla sva v mesto Spoleto, ki stoji na griču ob kraju te gorske doline. Spodej se razširja krasna ravnina na vzhodu in severu. V spoleški cerkvi bila sva ob 8ih pri peti sv. maši gg. kanonikov, ki je bila z leviti.

Ker sem si prizadeval romanje prav obračati, sem o prilikah tudi nazaj gredé prejemal ss. zakramente, tako tudi v Spoletu. Dalje gredé sva prišla tisti dan v mesto Foligno.

9. okt. sva začela iti navzgor po umetni in lepi cesti, ki vodi čez visoke Apenine proti Loreti. Iz naslednjega popisa naj čitatelji povzamejo, kakošne so Apenine, pa tudi, kako pridnost in umetnost celo puste kraje vé in zna prijetno in koristno vravnati in obdelovati.

Ko se dojde do prvega dela višave, razprostré se čudovit prizor. Med dvema visokima gorama je sterma dolina, ktera se po orjaških naravnih skalnih stopnicah vzvišuje; na vsaki stopnici je različnih oblik ravnica, tu in tam z lepimi vertiči in sadeži. Lepe hiše in letišča, vile so razpostavljene po romantičnih skalovitih vzvišjih, obdane z drevjem in umet-

nimi vertiči. Naravni in umno napravljeni mostiči sklepajo čudovito izražene planice in ravnice, gričke in berđine čez prepade skupaj. V prepadih in tokavah šumijo potoki bistre vode. Iz skalovja in raz njega se valijo peneči vodeni slapovi in slapiči, mnogo-brojni večji in manji vodopadi. Tu in tam curijo, kapljajo raznoverstne oblike kristalne vode, livki in curki raz skalovja. Sem ter tje tekó vode v skalnate votline in prerove, pa zopet se v raznoverstnih podobah, ovinkih, slapovih in padih razlivajo na nižje naravne stopnice, katarakte. Prijetno vodice bučijo, šumljajo, žuborijo in cinkljajo, kakor bi napravljale neprenehljive godbene slavnostne glasove.

Visoko gori nad to velekrasno naravno, romantično panoramo, pri sredinji skalovite in sterme gore je k votlini v goro pritisnjena cerkvica s puščavniškim stanovanjem, kakor lastovično gnjezdo. Večerno stran te čudovite stopniške doline ob gorovju se vije umetna, lepa in velika cesta, raz ktere vedno gledaš oni zanimivi prizor pod seboj in pred seboj. Sedaj vodi cesta v gorski dol na kraju, kjer se poslednja naravna romantična stopniško vzviševana dolina skonča v visoko, ravno, gorsko dolinico, Sostino imenovano. V tej dolini je mnogo sel, gradičev in hiš.

Sedaj se vije cesta v višavo, na kateri stoji terg Sostino. Obiskala sva lepo župnijsko cerkev Device Marije v nebo vzete in bila pri sv. maši. Od tod se dojde v drugo in višjo gorsko dolino proti vzhodu. Začeli so pihati močni vetrovi in padati silni dež. Koncu te doline začne se viti umetno speljana nova velika cesta na skalovite gorske verhove. Šla sva po stari bolj stermi, a mnogo bližji in krajši cesti, ter došla visoko v tretjo obširno nagorsko ravno dolino z malim jezerom, vsa premočena. Tu je mala kerčma; dobri ljudje napravili so nama velik ogenj, da se osušiva in skuhal sem trapistovski véliki obed.

Gredé preko spomenute ravnice prosiva sv. Antona Pad., da bi sprosil vedro vreme na teh višavah. Med tem dojdeva v lep gorski terg na vzvišenem berdu. Vihar in deževje je popolno prenehalo in nebo se je zvedrilo.

Od terga malo višje razprostré se velika okrogla ravnina visoko na apeninskih gorah; to krasno ravnino zopet krog in krog obdajajo skrajni verhovi silno visokih gorá. Nikdo bi si ne mislil na orjaških oblakotičnih gorá tako lepe, obširne in prijetne ravnine brez kake berđine najti. Ravnina okrogla, bi se okolo težko v 6 ur hoda obšla. Po nji so lepi travniki, veliki pašniki, pa tudi polje. Velike čede ovác, mul, oslov in goved se po nji pase. Na južnem kraju ravnine so italijanske deržavne konjerejnice. Na tej visoki ravnini se poleti vježbajo vojaki. Tisučerih ovác čede gonili so odraščeni pastirji jezdeči na oslih in peš hodé z gorskih planín na „rimske planjave“ na zimsko pašo; kajti tam je topleje in v zimi naj lepša zelena paša. Smilili so se mi mladi jagnjiči, ki so trudno za materami skakljali in je vsaki izmed tisučih poznal svojo mater. Veliki ovčarski psi so, kakor zvesti čuvaji, čede spremljevali. Velika cesta vodi pri kraju ravnice, pri severni strani, v polkrogu, od zahoda proti vzhodu.

(Dalje nasl.)

Kaj so pisali papež Malteškemu nadškofu?

Ljubljanski škofijski list št. III. 1891 je prinesel pismo papeža Leona XIII do nadškofa na Rodu in Malti.

Malta, starodavna Melita, je otok Srednjega morja, z blizu 200.000 prebivavci, zdaj v angleški oblasti. Sv. Oče so z angleško vlado vterdili neki potreben dogovor v duhovskih zadevah. Proti tej vravnavi pa so hudobni ljudje s pomočjo sužnjih časnikov ljudi na Malti šuntali zoper nadškofa in zoper papeža samega ter zdražbe delali. Iz te prilike tedaj izvira papeževo pismo do nadškofa na Rodu (Rhodus) in ob enem škofa na Malti. Sv. Oče pravijo:

„Prav hudo in neprijetno nam je dela prederznost nekterih malteških častnikarjev, kateri so se lotili Tebe, svojega višega pastirja z nespodobnim psovanjem napadati in enako krivično v apostolski Sedež sam se zaletavati.“ Namestnik Kristusov dalje bolj obširno poznamnuje, kako hudo početje je to, da se ljudstvo zaradi nekkih dogovorov hujska, in se sovraštvo vžiga do tacihi oseb, katerim so ljudje spoštovanje dolžni; ljudje pa se toliko bolj in ložej dajo podpihati, kolikor bolj lisičji in prekanjeni so hudobneži, ki to počenjajo. To draženje in hujskanje méri pa na to, da bi se okužilo, kar je najboljšega, in raztergalo, kar je terdo zedinjeno, to je, da bi se dobro ljudstvo škofu in papežu zneverilo. Zakaj papež poznajo Malteze, kako mirni in prijazni so sicer, poznajo njihovo vnemo za katoliško vero, katero je sv. Pavel ondod zasadi; poznajo njihovo preteklost, vdanost, zvestobo do naj višega Sedeža resnice. To so Maltezi pokazali tudi, ko sv. Oče nedavno svojo mašniško 50letnico obhajali.

Tako dobro ljudstvo tedaj iščejo sovražniki nadražiti zoper papeža: kakošni obrekljivci in goljufi pa da so ti zaverženci, skazujejo sv. Oče s tem, da se mirno sklicujejo na navado rimskih papežev pri politiških obravnavaiah s svetnimi vladami, in torej posebej pojasnijo obravnavo, ki se je nedavno godila med sv. Stolom in veliko britansko vlado.

Zgodovina je namreč priča, da papeži so pri dogovorih, sklepah in dogodbah z deželno oblastjo imeli vselej pred očmi blagor in korist ljudstva, narodov; zaradi tega so si pa dostikrat nakopali zaméro in sovraštvo mogočnikov. Kolikorkrat je vprašanje za reči, ki zadevajo vero, katero po Božji naredbi sv. Stol mora braniti, in za njene pravice se potegovati, si Rim ne dá z nikakoršno pohlepnostjo ali človeškim ozirom kaliti jasnega pogleda, temveč ima zgoli in edino le to pred očmi, kar bolj pospešuje splošnji blagor, mir in pokoj narodov, in k temu pristavljajo sv. Oče Leon XIII: „To smo ineli tudi Mi pred očmi pri sklepanji dogovora z velikobritansko vlado, pri čemur niso bile nobene pravice in prostosti Cerkve vtesnjene, marveč bile so terdnejše zavarovane in določene. Bila so samo neka poglavja cerkvenega reda (discipline), ki so bila že tako v rabi, po soglasji obostranskih naj višjih oblastnij po tem dogovoru bolj natanko določena sklenili smo namreč pri teh razmerah za to poskerbeti, da naj se bogoslovci z obširnišo in bolj djansko (praktično) omiko okovarijo, da bodo Tvoji (nadškofovi) duhovni zamogli bolj zložno in

izdatno opravljati svojo službo, in da njihovo dušno pastirstvo ravno tako Maltezem kakor Angležem služi v blagor, pa da bode duhovski stan spoštovan in to tako zaradi mašniške časti, kakor iz ozira učenosti. To pa nikakor ne zadržuje nauka domovinskega jezika in drugih učnih strokov, ki se spodobijo duhovnom in jim v čast služijo.“

K sklepu sv. Oče opominjajo vérnike, naj bodo edini, zvesti v veri in pokorščini.

Pozdrav pomladi.

Pozdravljena bodi, premila pomlad,
O doba veselja in sreče!
Čas cvetja, čas blagi najserčnisihi nad.
Pozdravljam te pomlad goreče!

Povsodi mi kažeš svoj svetni obraz,
Po vertih, po dolih, planjavah;
Obiščeš gorovje, v sneženi greš plaz,
Po žalostnih hodiš puščavah.

Pozdravlja veselo, čuj! tičic te zbor,
Duhteče svetličje, — nevesto;
Kjer vladalo zimsko je spanje, razpor. —
Budí vse, pozdravlja te zvesto.

Naravo vso kinča tvoj miljeni cvet,
Zavijaš v obleko jo zalo;
Pozdravlja človeštva ves verni te svet,
In Stvarniku peva zahvalo.

Še tamkaj, kjer svojeci prelubi nam spé,
Po holmcih vsim milega dvora,
Ti s cvetom navdajaš — oj nade sladké:
Zasiije vstajenja da zora. —

O pomlad, o pomlad, ti radosti vir,
Kak blažiš serce mi otožno!
Pozdravljena bodi, daj sercem vsim mir,
In z mirom pa dobo spet rožno!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Na Dunaju se je zopet pričel državni zbor. Že delj časa se nezmérno veliko piše, kakošno lice bode imelo to zasedanje; toda po večem vse je prazno marnovanje, dokler se ljudstva ne zmudrijo in ne volijo samih možatih, vernih, vse skozi zanesljivih poslancev. Morajo pa se narodi sami spreobrniti, potem še le bodo dobili večino vernih in zanesljivih poslancev. Zato je ena prvih potreb, da bi ljudstvo molilo za dobre vspehe, med tem ko poslanci postavijo delajo in za dežele pripravljajo potrebne naredbe in vravnave. Tudi poslanci većinomoma svoje deželne in državne zборе pričenjajo s sv. mašo; to bi kako se moli za blagoslov z nebes pri tacihi mašah in koliko se jih vdeleži te molitve, to je preveč znano! Sej tudi zdaj bližnji križev teden bi morala srenjska načelstva nižjim dajati dober izgled in vdeleževati se obhodov in opravil za dobro létino; pa kako se pri tem vdeležujejo? Tega popisovati pač ne kaže.

sej marsikteri gospodje se še ne odkrijejo, ko obhode srečujejo, kateri za nje, za njihove družine in hiše molijo, da bi Bog vse obvaroval ognja, neznanih bolezni in družih nesrč, ter žalostnih, revnih časov. Enako šole, ločene od Cerkve, ki so se sicer v dolgih verstah s svojo mladino vdeleževale opravil za dobro letino, še sv. maše nimajo v omenjeni namen! Res, k Bogu se mora občinstvo obrniti in verniti; brez tega ne moremo sreče pričakovati, sej že pregovor pravi:

Z Bogom začni vsako delo,
In bo dober ték imelo.

Judovski listi, pravi „Vaterland“, so začeli vero oznanovati, časniki, vredniki, rabini, politikarji kličejo kristjanom: „Protisemiti (protijudi) ne smete biti, kajti splošnja kerščanska zapoved je: „Ljubi vse brez izjeme!“ Toda, ako moram nasprotnika ljubiti, zato nisem zavezan od njega na milost in nemilost dati se oskubsti in ožuliti.

Jud v Boga terdno veruje, Sinu Božjega je pa križal. Jud ne mara za ponižnega in vse ljudi ljubijočega Odrašenika, on pričakuje tacega, ki bi jude naredil gospodovavce vesoljnega sveta, da bi jim vse druge narode podvergel, da bi jih tudi po duhovno imel v oblasti, kakor ima Rotšild, djal bi, ves denar v rokah. Taki pa Jezus ni bil. Zato so judje na Jezusa bili hudi, so ga smertno sovražili, obrekovali, preganjali — noben nauk, nobena dobrota, noben čudež ni mogel utolažiti njih jeze in razdraženosti, tudi tako prepričavno Gospodovo od smerti vstajenje in očiten njegov vnebohod jih ni spreobernal!

To smertno jezo zoper Kristusa in njegovo Cerkev so judje podedovali za svojimi nesrečnimi očeti. Berite dogodbe apostelnov, berite zgodovino sv. Cerkve in kervavo preganjanje po rimskih cesarjih, grozovito klanje kristjanov v Perziji — vedno so judje tisti, ki so trosili obrekovanja zoper kristjane, ljudi hujskali zoper nje. Nobena potuha ni tako odurna, da bi se je ne bili lotili, da bi le kerščanstvu škodvali. Na Španjskem so se celo hlinili za kristjane, dali se za duhovne posvetiti, pospeli se na škofovske prestole ter so tako spodkopavali sv. Cerkev. Pred tako imenovano „reformacijo“ (luteranstvom) se je godilo divjaško hujskanje zoper nekega juda, ki se je bil spreobernal, in zoper oo. dominikane, ki so ga branili. In to so počenjali nemški „humanisti“ v zvezi z učnimi judi. To hujskanje je dosti pomagalo k naslednji cerkveni revoluciji. In kjer je bila v poslednjem stoletju Cerkev preganjana, se nahajajo podpihovavci judje, piše „Vatrlid.“; framasonstvo je čisto v rokah judov. In kdo je danes veliki preganjavec in zatiravec sv. Cerkve? Pojdi v kavane, lokande, gostivne, tudi vsakdanje kerčme, v veči del čitalnic; povsod najdeš judovske liste, kateri trosijo in sikajo strup zoper Kristusovo Cerkev. Vsi pišejo v korist judov in vsi veči del so pisani z judovskimi rokami. Komaj najdeš katero številko, da bi bila brez psovanja, zasramovanja katoliške vere, kacega škofa, duhovna, ali celo papeža. So li to kristjani, poštenjaki, ki s takim blagom ljudi k sebi vabijo?! Katoličani, tergovci, ebetniki idr., tako počenjanje podpirate, vi ste vredni, da judje z vami tako delajo!

Od teh so se naučili tudi slovanski in slovenski liberalni listi pometati s svojimi lastnimi ljudmi.

Kar se bere v prostomišljaških časnikih, to se sliši potem iz ust njihovih čitateljev. Ostrupili so judovski listi tujo inteligencijo, tuje slovstvo, in to se zanaša po tujcih, po časnikih med nas. Prosto-mišljaki sklicujejo shode za pogovore o volitvah ali družih zadevah, in čudo bi bilo, ako ne vstane kak širokousten krehač, ki se znosi nad duhovni, cerkveni zadevami, vero itd. Ne pomislijo pa, da so sužnji in revni strežeti judov in framasonov!

Mnoge dogodbe pričajo, kako silno popačeni so mnogi tudi že izmed vsakdanjikov, kakor da bi satan imel povsod pomagачe, iz katerih ust on sam govori. Nedavno je neki zanikarnej gerdo preklinjal katoliško vero in očital neki osebi, zakaj da je prestopila k tej veri, naj bi že bila raji postala luteranka!.. V naj poslednjšem času sta dva gosposka človeka v cerkvi med sv. mašo celi čas gobezdala čez duhovna, ki je maševal, dokler ju ni neki priprost človek pošteno zavernil in osrametil. Pred več leti je nekak luciferjev služabnik dobil šolskega dečka, ki je bil novokerščeneec, in nesramnej je začel gerdo zabavljati čez katoliško vero. In ti ljudje so govorili slovensko, tedaj so menda izmed našega naroda, ali pa se je bil satan zvergel v človeško podobo! Kje more vender človek, ki je sam kerščen, tako globoko zabresti v hudobiji?

Slovenci, varite se ljudi, ki so se iz framasonskih knjig ali umazanih časnikov nalezli tolikega sovraštva. Znamnje vam bodi to: ako kdo začne zoper duhovne gerdo govoriti, ali jih celo z znanim ostudnim imenom pitati: temu nič ne zaupajte, on je sovražnik vaše vere, antikristov sad, varite se ga!

Sv. Pavel se je veči del zastonj trudil spačene judje spreoberniti, rekel je: „Serce tega ljudstva je zakerknjeno; z ušesi nerodno slišijo in oči imajo zaperte.“ Tako je tudi s tistimi kerščenimi ljudmi, ki so se po judovskem vpljivu navzeli sovraštva do sv. Cerkve in duhovstva.

Da pa ta premislek zveršimo, bodi rečeno: Ljubimo vse ljudi, tudi jude, molimo za njih spreobernjenje, kakor Cerkev moli veliki petek; varimo pa se njihovega vpljiva — bodi si iz njihovih časnikov, ali od njihovih jezikov; varimo se tudi tistih, ki so se po judih in framasonih zvergli in se navzeli njihovega sovraštva do sv. Cerkve.

Virtemberg. (Nekaj šolskega, kar je tudi drugod potrebno.) Poslanec Eggmann je 17. marca v zbornici kultusministru pl. Sarwey-u predložil prošnjo: „naj bi se sprejelo v prevdarek, da naj bi se za mladino zopet postavno naložila dolžnost, hoditi ob nedeljah h kerščanskemu nauku; sej verouk je tudi v ljudski šoli dolžnostna tvarina in kerščanski nauk je en del nedeljske šole.“ Ta času primérni opomin je pri duhovstvu in pri vernem ljudstvu povsod na Virtemberskem sprejet z naj gorkejšim priznanjem. Možem, ki so med ljudstvom, je nezapopadljivo, kako da od leta 1874 se v oziru na to tako silo potrebno vprašanje ni nič storilo. Mladina, zlasti po mestih, posebej po tovarnah, brez strahu opušča kerščanski nauk, oskrnuje nedeljske popoldneve in prezira spoštovanje do vsaktere oblasti. Ne župniki in ne svetne oblasti nimajo nobenih pomočkov, razun nravnih (za kakoršne pa se divjaška mladina malo zmeni), da bi jih nagnili k obiskovanju kerščanskega nauka. Žalostni nasledki te zanemarjenosti so znani. Mla-

dina, ki odraščá brez reda in strahu, prihaja merzlo-vérska, potem pa brezverska, in pripraven rop za socijaldemokrate (rudečkarje). Verski nauk ljudske šole je potem zgubljen. Katoliški in konservativni kerščansko misleči poslanci bi morali z vso krepkostjo to vprašanje poprijeti in predlog postaviti, da zamude kerščanskega nauka ob nedeljah naj bi se ravno tako kaznovale, kakor zamude nedeljske šole. — Tako piše virtemberški „Sonntagsblatt“ o tej reči. Kako potrebno bi bilo vstanovljenje reda v tej reči tudi drugod, je čisto jasno. Rokodelska in drugotna mladina, ki kerščanski nauk opušča, je zmiraj bolj divja in se ne zmeni za nobeno veljavo in oblast, kakor na Virtemberškem. Na Dunaju, kakor časniki naznanjajo so že večkrat zasačili cele trope med seboj zvezane tatinske druhalí 10—16letnih zanikarnežev, katerih opravilo je bilo: krasti, slepariti, izmikati, pa tudi že s silo napadati in ropati. Da taki paglavci tudi nobene lepe šege ne poznajo, se ne zmenijo ne za duhovne in ne za druge dostojnike, je znano več kot dosti. Lepa šega, spoštovanje vikših ter olika se pri mladini raznih verst pogosto pogreša.

Velika dobrota bi bila, ako bi se o jubileju sv. Alojzija tudi v tem oziru dalo kaj pomagati k boljšemu.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec april (mali traven).

a) Glavni nameni:

Kerščanski učenjaki.

b) Posebni nameni:

17. S. Rudolf. Hiša Habsburška. Odvrgnjenje prostozidarstva od prestola in oltarja. Beg pred neuravnimi gledališči in zabavnimi spisi.

18. S. Apolonij. Katoliško šolsko društvo. Osebné in službene skerbi mnogih duhovnov. Srečna zadnja ura. Božjastni, na vidu in sluhu bolni.

19. Praznik varstva sv. Jožefa. Prenovljenje človeške družbe v duhu sv. Družine. Velike skerbi gledé za služka. Delavski stan.

20. S. Sulpicij. Duhovski stan. Velike zmešnjave na Francoskem in Laškem. Mnogo duho- in umobolnih.

21. S. Anzelm. Visoke šole. Znanstveno podvzetje. Povernitev časti in premoženja. Dočasna vredba poslednje volje.

22. Ss. Soter in Kaj. Naredbe proti npravstvenim in verskim nevarnostim od strani tujecev. Pridobitev zanesljivih prijateljev.

23. S. Jurij. Združenje plemstva po mišljenji s plemstvom po rojstvu. Zavodi za plemenitnike. Velike nevarnosti življenja po vojašnicah. Jetniki.

24. S. Fidel. Kapucini. „Duhovni in obhajanci.“ Razjasnjenje ljudstva o svojih pravih sovražnikih. Združenje ločenih poročencev. (Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odvрни od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolehna družinska mati za pomoč. — Brezbožen človek za spreobrnjenje. — Starši priporočajo nerodnega sina za spreobrnjenje. — Oseba za zdravje. — Oče priporoča svojo želj časa bolno hčér za pomoč in zdravje.

Zahvale.

Ker sem obljubila, zato se očitno zahvalim Naši ljubi Gospéj za čudovito pomoč v dolgi in nevarni bolezni, v kateri se je brezuspešna pokazala vsaka zdravniška pomoč. Bodi izrečena tisočera hvála dobri nebeški Materi za toliko nezasluzeno milost!

Meste pri Komendi 8. aprila 1891.

U. K.

Listek za raznoterosti.

Novosti. Pomladni glasi, posvečeni slovenski mladini. Lično delce s 120 stranmi obsega raznotere spiske v pesniški in prosti obliki, med drugimi od 1. do 22. strani življenje sv. Alojzija. Cena knjižici je 30 kr. Početje, ki se bode menda nadaljevalo, bodi občinstvu gorko priporočeno.

Dvajset Marijinih pesem. Za mešani zbor uglasil Ign. Hladnik, kapiteljski organist v Rudolfovem V Blaznikovi tiskarni. Cena 60 kr. Prodaja „katoliška bukvarna.“ — Pesmi so prav lepe in spodbudne, večinoma iz „Zgod. Danice.“ Kakor smo pa že o drugi priliki omenili, moralo bi vse, kar se v cerkvi poje, imeti škofijsko poterdilo na čelu, tako bi bila cerkvena postava spolnjena in vsako dotično delo bi imelo večjo veljavo. To veljá sploh brez ozira na omenjeno delo pridnega gosp. Hladnika. Zgodí se namreč lahko, da marsiktera pesem je prav lepa in spodbudna za domače petje, manj pripravna pa za v cerkev. Tako je brez dvoma tudi z napevi. To je slehernemu jasno in ni potrebno obširno pojasnovati.

Der internationale Socialismus von 1885 bis 1890. Von L. Winterer. Iz Francoskega. — To delo, 188 strani, je važno za take, ki se želé podučiti o bistvu, cilu, osnovah socijalizmovih, ter si pridobiti jasnost o tem počenjanji. Drugo je delavsko, in čisto drugo socijalistiško gibanje. Mnogan je po stanu, zmožnosti, poklicu dan danes koristno, tudi potrebno v teh zadevah imeti čiste znanene, tako duhovnom, učiteljem in vradnikom; ta knjiga jim bode v tem postregla.

V nedeljo (12. t. m.) ima družba sv. Vincencija Pavljanskega popoldne ob šestih propisani četertletni občni shod v Marijanišči. K obilni vdeležitvi vabljeni so udje in drugi prijatelji društva.

Jubilej sv. Alojzija. Nadškof Stadler in škof Strosmajer sta ukazala, da naj vsa mladež obhaja jubilej sv. Alojzija po vsih duhovnijah 21. rožnika, — še posebej pa šolska mladina. Pred praznikom naj se vravná tridnevnicá, h kateri naj se povabijo tudi starši otrok. V teh 3 dnevih naj vsi otroci obojega spola prejmejo ss. zakramente, v god sv. Alojzija po slovesni božji službi pa naj kerstno obljubo obnové. Sv. Oče papež tudi želé, da naj se po vsih farah zbirajo podpisi staršev in otrok, ki naj se s posebno ljubeznijo in češčenjem darujejo sv. Alojziju. Te imena naj se pišejo na posebne pôle; zbrali jih bodo v posebno spomenico z napisom: „Hervaška mladina sv. Alojziju.“

† **V Repnjah** je umrl 6. t. m. ob 3. 12 č. g. Fr. Arhar, duhoven v pokoju. Rojen je bil l. 1812, posvečen 1839. — Blagemu prijatelju, izglednemu duhovnu zlatomašniku Bog daj večni mir!

Preč g. Martin Skubic, častni kanonik in dekan Ribniški, vitez Franc-Jozefovega reda, so davi (9. t. m.) ob treh po komaj dvanedvni bolezní prevideni s ss. zakramenti za umirajoče v Gospodu zaspali. Pogreb bude v soboto dopoldne ob 9ih. Bodi goreči duhovni pastir in velikodušni rodoljub vsem mnogim prijateljem in znancem v molitev priporočen! Naj v miru počiva!

Č. P. Atanazij (bivši gimnaz. profes. Vonbank — tudi v Ljubljani) je v ponedelji - večer v mestni Reduti pred obilnimi odličnimi poslušavci zanimivo poročal o srednji Afriki, njenem obnebj, živalih, rastlinstvu, prebivalcih in o trapistovskem misijonu, čegar ud je tudi sam že več lét. Sliši se, da v kratkem pride v Ljubljano tudi njegov mariannahillski opat, preč. P. Franc.

Česa še manjka?! Z Gorenjskega piše nekdo v „Slovenca“ med drugim: „Še kacega Lutrovega pridigarja nam manjka tú!“ — Toda ne manjka jih, ne. Vsi tisti, ki katoliške pridigarje gerdijo, smešijo in z nespedobnimi primki pitajo, so hujši kot Lutrovi pridigarji in plačilo za ta posel jim ne bo odšlo. Kteri bodo še kaj poživali, naj pomnijo, kaj utegnejo doživeti: da marsikteri nesramnežev, ki duhovne zasramuje, bude pri njih še na vrata terkal in soldov prosil. Pa to je še le malo proti temu, kar jih čaka v večnosti. „Utinam saperent et ultima providerent!“

V severno Ameriko v misijon je 7. t. m. s svojo sestro odšel č. g. Fr. Šušteršič, bivši kaplan v Šmartinem pri Litiji. Bog daj srečo!

G. Jož. Kušar je bil 6. t. m. izvoljen za državnega poslanca s 393 od 395 glasov.

Celovec. Prečast. gosp. dr. Val. Müller, stoljni prošt, je postal protonotar „ad intar Participantium“ Nj. Svetosti; preč. gosp. kanonik Andr. Alijančič pa papežev domači prelat. Iz serca čestitamo!

Tretji splošnji katoliški shod, kakor naznanja grof Ant. Pergen, se bude obhajal l. 1892 v Lincu.

V Rim o polovici tega mesca odrine solnograški knez-nadškof in več družih škofov, najberž tudi naš Ljubljanski.

Iz Monakovega je 7. t. m. odrinila družba romarjev v Rim, v Egipt, Palestino, v Grecijo, Carigrad itd.

Kapucinski misijonski red ima v Filipopolu v Bulgariji serafiško semenišče z enajsterimi bogoslovci in 49 gimnazijalnimi gojenci; pri sv. Štefanu blizo Carigrada ima noviciját; v Sofiji teologijo, v Budji pri Smirni pa bogoslovsko in modroslovsko učilišče. V teh hišah imajo sploh 88 klerikov, 4 novince laike, 12 patrov lektorjev (učenikov) in vodnikov za novince, pa 22 bratov laikov.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Reteč pri Škofji Loki 7 gld. 40 kr. — Iz Ribnice 43 gld. — Iz Črnuče 24 gld. — Z Mozeljna pri Kočevji 19 gld. — Iz Vipave 22 gld. 40 kr. — Od Št. Lorenca ob Temenici 28 gld. — Iz Lesce 24 gld. 20 kr. — Iz Dol pri Litiji 20 gld. — S Save 11 gld. 50 kr. — Iz Črnomlja 34 gld. — Z Dražgoš 20 gld. 15 kr. — S Poljanice 12 gld. — Po č. gg. Uršulinaricah v Ljubljani 10 gld. 38 kr. — S Strug 32 gld. — Iz Stare Loke 42 gld.

Za dijaško mizo: J. 20 kr. — Drugi neimen. 20 kr. — G. V. Oman 50 kr. — Čast. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. (Drugo naročeno posl. v Sarajevo kan. dr. A. J.) — Čast. g. župnik L. Krištofič 1 gld. — Čast. gosp. kapl. J. Šlakar 3 gld. — Č. g. župnik Alojzij Starč 1 gld. 50 kr. — Čast. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. — Čast. g. župnik Avg. Turk 3 gld.

Za varhe Božjega groba: Kovor po čast. gosp. župniku 1 gld. 10 kr. — Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 2 gld. 50 kr. — Iz Zaliloga po č. g. župniku 2 gld. — Po prečast. Starološki dekaniji: iz Stare Loke 6 gld., s Trate 5 gld., z Reteč 5 gld., iz Poljan 3 gld., od sv. Lenarta 3 gld., z Dražgoš 2 gld., iz Zeleznikov 2 gld., z Javorji 2 gld. — Expozitura Žabnica po č. g. L. Rožmanu 4 gld.

Za Marijanišče: V. č. g. profesor Miha Lazar 5 gld. — Fara Rova in č. g. duhovni pastir 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Štefan Jenko, vikarij v Podgrajah v Istri 7 gld.

Za afrikanski misijon: Čast. gosp. J. Šlakar 2 gld. — Čast. g. V. Matijan v Dekani 5 gld. — Po č. P. Efremu O. S. F. od F. S. 13 gld.

Za katoliško rokodelsko društvo: Fara Rova in č. g. duhovni pastir 3 gld.

Za zatirane redovnice na Italijanskem: Čast. g. kaplan Jan. Šlakar 1 gld.

Za misijone na Jutrovem: Poljska fara po čast. g. župniku 7 gld. 46 kr.

Za najpotrebniši misijone: Čast. gosp. župnik M. Narobe 5 gld.

Za odkupovanje zamurskih otrok: Po prečast. dekaniji Škofjeloški: Javorje 28 gld. 10 kr. — Trata 17 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Rev. Ciril Zupaa v Št. Johnsnu Minn.: Katoliška bukvarna Vam je vse poslala, kar in kakor ste želeli. Serčen pozdrav!